

Prolog

Nelerion

Nelerion pociťoval každým dnem větší únavu a pořád více se jeho duše nořila do otupělé beznaděje. Měl by cítit alespoň částečnou úlevu, která dosud možná jenom čekala, až prozírá a uvědomí si, že on je mezi těmi šťastlivci, co tohle peklo přežili. Svět se točil dál, nezanikl ve válce, no cena byla příliš vysoká. Stratil mnoho přátel, mistrů i učitelů. Zemřelo mnoho mocných mágů a nespočet lidí.

Byl to možná zásah vyšší moci, co odvrátil konečnou zkázu všech pěti království a možná skutečně i celého světa. V duchu počítal, kolik uplynulo dní od podepsání úmluvy, no dny mu splývali v šedém závoji bolesti a smutku. Pětka se jednohlasně shodla. Úmluva zakazovala mágům plést se do lidských válek. Důvod byl zřejmý. Jejich moc byla příliš ničivá, příliš nebezpečná a zkáze unikli jenom o chlup. Nebylo vítěze, všichni byli poražení vlastní pýchou a ctižádostí.

Ke všemu se Nelerion stal nejvyšším mágem a strážcem brány. Zemřeli všichni, co byli od něj mocnější i starší a tahle pozice teď přešla na něj. Pod tíhou osudu se na židli nahrbil a pár krát zamrkal, než si vzpomněl na co se to vlastně dívá a co ho vtáhlo ještě hlouběji do ponuré beznaděje. Jeho magická hůl byla zničena. Její moc se zlomila. Potkala se s jinou magií a vodní krystal praskl a vyhasl. Jeho moc vyprchala.

Už několik dní nosili mágové všechny magické předměty, co přestáli válku, no doposud se jeho krystal neobjevil. Zbrojnice se plnila harampádím a magickými kameny. Pár jich bylo i vodních, no zatím žádný krystal. Vodní kámen byl k ničemu. V boji se rychle vyčerpál a ztratil svou moc. Jedině pravý krystal vodního elementu měl dostatečnou moc, aby přežival i staletí. A teď byla jeho hůl bezcenná a bezmocná. Bez ní se cítil také bezmocný a bezcenný.

Bylo to možná pošetilé, možná i ubohé takhle se spoléhat na cizí magii, když měl víc než dostatek své vlastní. Kouzla ale vyžadovali čas a soustředění, než se sešlou, co ve válce není vůbec snadné. Magie krystalů byla rychlá a smrtící. Nebyla tak sofistikovaná a precizní, jako zosnované kouzlo, její efektivita byla v rychlosti. Byla rychlá, jako výstřel z luku. Jenom tisíc krát ničivější.

Nelerion se rozmrzele rozhlédl po zbrojnici a pohled mu padl na další vzácné krystaly. Zvažoval, kolik času by potřeboval, než by si osvojil další

z elementů a hned to v duchu i zavrhl. Jeho magie byla svázaná s vodou a lepší vyhlídky by měl v boji s vodním kamenem, než se živlem, který mu odmítá poslušnost. Natáhl se po jednom z kamenů, osazeném v hrušce rukojeti krátkého meče a potěžkal ho.

Tenhle pseudokrystal modravě zářil a dodával zbrani ničivou magii. Kdysi bylo běžné, že mágové vážali pravé krystaly do různých zbraní, aby jim dodali větší sílu, nebo ochranu. Zkoušeli to pak i s kameny, jako náhradkou za pravou magii, no jejich síla byla vyčerpána někdy i jediným, mocným útokem. Znal hodně kouzel, rychlých a smrtících, ale ne tak rychlých jako byla elementární magie. Zamyslel se, jak dlouho by v téhle válce přežil, kdyby neměl po ruce svou hůl. Šetřil si síly a svou magii používal na obranu, na ochranný štít. Z dálky seslal pár kouzel, ale když se rozpoutal boj z blízka, vždy sáhl po vodě. Kdyby teď přišla válka, dlouho by neobstál.

Ztráty svého krystalu litoval stejně, jako by ztratil část sebe. Část svého těla, své magie. Nikdy by nečekal, že ve válce vyhasne tolik krystalů. Více by se o ten svůj staral. Nenechal by ho nechráněn. Nenechal by ho odpojen od své magie. Pořád v něm ale dřímala naděje, že se ještě aspoň jeden dochoval. Možná zapuštěn ve zaprášeném štítu, nebo jako cetka v náhrdelníku nějaké bohaté a rozmarné čarodějky.

Trhl sebou a napřímil se, když do zbrojnice vešel jeden z mágů, no stačil mu krátký pohled do jeho tváře, aby poznal, že vše, co v rukou nese, je pro něj bezcenné.

„Mistře, je pozdě,“ promluvil tiše, když pokládal svůj skromný úlovek na nedaleký stůl. Tři meče a jedna dýka. Vše bylo osazené rudýma kameny ohnivého elementu.

„Augusi,“ pozdravil ho Nelerion a pomalu vstal. Překvapilo ho, jak je jeho tělo ztuhlé a zamyslel se, jak dlouho v té židli dnes seděl. „Šel jsem jenom kolem a tak jsem sem nahlédl,“ pokusil se zalhat, no marně.

Augus chápavě přikývl a opatrně přitom odkládal nalezené zbraně ke zdi s ohnivými kameny. „Jistě mistře,“ přikývl. „když se něco objeví...“

„Ano, já vím,“ Nelerion se zašklíbil. „Dáte mi to neprodleně vědět. Jak pokračují obnovy království?“ Změnil téma a snažil se ignorovat úzkost, kterou pociťoval pokaždé, když ho oslovili tímhle titulem. Věděl dobře, že si to nezasloužil a za normálních okolností, by se nikdy nejvyšším mágem nestal.

Augus si krátce povzdechl. „Domy se opraví a hladovět nebudeme. Jídla je dostatek.“

Nelerion strnule přikývl. Válka vzala životy třetině obyvatel království a zásoby potravin byli více, než dostačující. I proto se schovával ve zbrojnici. Ulice byli podivně prázdní a ještě horší to bylo tady v čarodějném cechu. Půlka mágů zmizela. Vojáci dopadli ještě mnohem hůř a Nelerion věděl, že potrvá generace, než se království z téhle války zotaví. Byl to jenom jeden rok. Vzpomínal si na války, co byli mnohem delší, no žádná nebyla taková, jakou teď zažil. Nikdy se nezapojilo všech pět království a nikdy tolik mágů. Nikdy nebilo na bojištích tolik magie.

Proto nikdo nečekal, co se tím rozpoutá. Věřil, že se svět poučil a podobnou chybu už neudělá, ale nebyl naivní. Za dvě stě let se naučil, že lidé své chyby často opakují. Rychle zapomínají a pošetile doufají v jiný výsledek stejné volby.

Vždy věřil, že mágové jsou moudří a vrtkává politika vládců, jde zcela mimo ně. Neprahnou po bohatství, nejsou dobyvatelé, jejich cesta je poznání. Sloužili, ochraňovali, léčili, protože magie měla lidem pomáhat. Ano i mágové někdy podlehli ctižádosti a sešli z cesty poznání ke krutostem, až ztratili svou lidskost a byli možná ještě horší, než démoni.

„Démoni,“ pošeptal Nelerion a trhl sebou, když si uvědomil, že promluvil nahlas.

„Mistře?“ Augus tázavě povytáhl obočí, když uložil poslední meč na své místo.

„Vodní démoni,“ uvažoval dál. Přemýšlel, jak je to dlouho co se nějaký objevil. Za jeho života ne. Elementární démoni byli zřídkaví. Ale oni byli zdrojem magických krystalů. První mágové je lovili a jejich magii spoutali do krystalu. Uvěznili je a jejich magii pak používali i pro dobro. Stejně, jako vodní krystal v jeho magické holi.

„Démoni elementů jsou hodně vzácní,“ odpověděl mu Augus. „Mám zato, že vodní se neobjevil už několik staletí. Vyhubili jsme je. Jejich magie nám posloužila až doteď.“ mávl rukou ke kouzelné holi.

Nelerion se pohnul k dveřím a mladého mága už dál ignoroval. Ano tohle věděl. Ze světa vymazali většinu původních démonů už dlouho před tím, než se narodil. V tomhle světě nebili. Ale magie proudí i mezi světy a v některém jistě budou.

Bylo zakázané vytvářet trhliny, brány do jiných dimenzí, ale tohle mu za to stálo. To vědění tam bylo a jako nejvyšší mág měl teď přístup ke kompletní knihovně. Vyšel ze zbrojnice a uvažoval, kde má začít hledat. Nohy ho nesli tmavými chodbami starého, kamenného hradu a z myšlenek ho vytrhlo až když otevřel jedny dveře a realita ho udeřila, jako ledová pěst do obličeje.

Už měl na rtech její jméno. Nohy ho zavedli přímo do jejího pokoje, jako vždy, když se chtěl o něco podělit. Úsměv se mu změnil do úšklebku. Vytěsnil to, odsunul stranou. Nebyl připraven čelit realitě, kde nebyla ona. Blokoval myšlenky, když zabloudili k ní protože nedokázal uvěřit, že zde už není. Vše bylo skutečné. Válka byla skutečná. Vyhaslé životy, zborčené domy, ztráta přátel, tomu všemu uvěřil, ale že už více nebyla Kalisia, to jeho mysl odmítala přijmout. Zamrkal a dveře pomalu zavřel. Odstoupil a zavrtěl hlavou. Když ty dveře zůstanou zavřené, možná opět uvěří, že tam pořád je. Nebyl připraven přijmout takovou ztrátu. Rozmetalo by to jeho duši a rozdrtilo jeho srdce. Pak by byl prázdnou skořápkou bez duše a stínem, co žije ve vzpomínkách a snech.

Teď byl nejvyšším mágem. Království ho potřebovalo. Mágové ho potřebovali. Musel je vést, musel být silný. Silnější, než teď. Co vlastně poslední dni dělal? Jeho bratři a sestry léčili zraněné. Opravovali domy, mosty i silnice a on zatím probíral zbraně a brnění. Myslel na ztráty, všechny ty zmařené životy a vyhýbal se myšlenkám na tu největší. Zvrtl se a zamířil do knihovny. Soustředil se jenom na to, co leží před ním. Jeden vodní krystal svět nevyléčí, ani nespasí. Opraví možná jenom kousek jeho rozervané duše a možná i ten malý kousek bude stačit, aby udržel po kopě to málo, co z něj ještě zbylo. Nebyl nikdo, kdo by to mohl po něm převzít. Zatím ne. Většina těch, co válku přežili, nebojovala v první linii. Byli to žáci, učni magického řemesla a jejich znalosti, neboli schopnosti nebili zatím dostačující.

Bylo to na něm. Ještě ve dveřích knihovny vyřkl pátrací kouzlo a namířil si to k nejbližšímu stolu. Už zcela automaticky zapálil kouzlem svíce v lustrech a rozhlížel se kolem sebe. Police s knihami zaplňovali okolní zdi od podlahy až k druhému patru, kde se nacházeli svazky a knihy s pokročilou magií. Jak předpokládal, několik knih se sneslo na stůl právě odtamtud.

Teď kouzlo blíže specifikoval a v čarodějném jazyku upřesnil, co hledá. Hledal kouzlo na vypátrání elementární, vodní magie. Silné kouzlo, které by dokázalo prolomit hranice mezi dimenzemi a vypátrat zdroj kdekoliv, ať je jakkoliv slabé a vzdálené. Sedm knih zůstalo nehybně ležet na masívním ebenovém stole, ale jedna se otevřela a nalistovala na jedné ze stran. Vyhledávací kouzlo bylo spojeno s portálovým. Bylo jednoduché a elegantní. Ještě neviděl kouzlo, které by se vázalo na bránu, ale pochopil proč. Využívalo proudy magie a brány byli postaveny na jejich průsečnicích. Byli to místa nejsilnější, přírodní magie. Každé z království mělo vlastní bránu, co umožňovalo rychlé cestování pomocí magie. Už

jako učeň se dověděl, že brány zde byli dříve, než jednotlivá království. Postavili je první mágové, ale způsob a kouzla, co je vytvořili, se ztratili. Zkoušeli to zopakovat a někdy se podařilo vytvořit trhliny, nebo brány, které vedli mnohem dál, než jenom na tenhle svět.

Magie byla i v jiných světech a v některých byli bytosti z čisté magie. Nazvali je démony a otevřeli jim cestu do tohoto světa. Proto to byla zakázaná magie. Celé staletí pak čelil jejich svět útokům démonů. Polapit se dali dvěma způsoby. Magickým vězením, neboli krystalem a živým vězením, neboli tělem. On teď musel jenom zopakovat to, co mágové dělali kdysi. Chvíli se divil, že na takové kouzlo vůbec narazil. Čekal by, že magie tohoto druhu bude z knihovny odstraněna. Slova se mu vryli do paměti a poslal knihy zpátky na své místo. Bylo to tak jednoduché, až ho to zmátlo. Už se zvedal, když si uvědomil, že potřebuje více, aby byl dostatečně připraven. Selhání nepřipadalo v úvahu. Zamyslel se a vyslovil další kouzlo. Teď pátral po obranní a útoční magii. Požádal o krátká a rychlá kouzla. Nejlepší jednoslovná. Na stůl se postupně sneslo asi tucet knih a potěšilo ho, že většina slétla právě z druhého patra. Byli tam kouzla, které neznal, na které nebyl dosud ještě připraven. Možná by nebyl připraven ještě desítky let, no vše se změnilo. Musel být silnější. Musel se stát tím, co jeho království udrží při životě.